

er nødt til at gå ud og tage sig et stykke arbejde for at have til dagen og vejen.

Hvorfor er man så nødt til det? For mig at se er der kun ét svar på det, nemlig at man skal aflevere en stadig større del af det, man tjener, til skattevæsenet.

Hvorfor skal man det? Fordi de offentlige udgifter stiger og stiger og stiger. Et område, hvor de offentlige udgifter stiger, er netop børnepasning, hvor det offentlige skal betale mindst 70 pct. af de faktiske udgifter. Det vil sige, at dette her er noget, der bider sig selv i halen; i og med at man vil have en lov om, at der skal være pasningsgaranti, skal kommunerne udbyde det i et vist omfang, og det betyder igen, at udgifterne stiger, skatterne stiger, og forældrene er igen endnu mere tvunget til at være på arbejdsmarkedet.

Hvis man prøvede at indse det og sagde: Lad os finde årsagen til, at det er gået så rivende galt, som det er, så kunne man give nogle skattelettelser – skattelettelser i et sådant omfang, at forældrene havde mulighed for selv at vælge deres liv og deres dagligdag, selv at vælge hvilken pasningsform de ønskede, hvis de ønskede en pasningsform. Det var en frihed, man kunne give forældrene.

Vi har med i vores forslag, at man kunne lave en form for familiefradrag for i særlig grad at tilgodese børnefamilierne. Børn bliver jo i virkeligheden født med et personfradrag. De bruger det bare sjældent, før de bliver 14-15-16 år og begynder at gå med aviser og sådan noget. Det fradrag kunne man tillade forældrene at bruge, når året var gået, hvis børnene ikke selv havde nået at bruge det.

Det foreliggende forslag kan Fremskridtspartiet ikke støtte. Vi mener, at det i virkeligheden er med til at ødelægge endnu mere ved i endnu højere grad at tvinge forældrene til at passe ind i et bestemt system.

Jeg kan huske, fra da jeg var barn, at når jeg kom rundt f.eks. på fritidshjemmet, hvor jeg undertiden besøgte nogle af mine klassekammerater, havde man sådan nogle klodsekasser for de mindste børn – jeg havde ikke selv nogen. Det var såmænd meget pædagogisk. Der var huller i dem med forskellige former, hvortil klodser med samme form passede. Hvis de passede ind i hullerne, kunne de komme ind.

Det minder mig lidt om det offentlige system i dag. Hvis man som borger i dette land har en bestemt form og passer ind i et hul – passer ind i velfærdsstaten – så kan man opnå velfærd, men

hvis man ikke har den form, der skal til, og hvis man ikke ønsker at spille med, kan man ikke komme med ind i velfærdsstatens kasse, og så kan man ikke få del i velfærden. Jeg synes, det er lidt sørgeligt, at vi er nået dertil.

Vibeke Peschardt (RV):

Man kan godt på dette forslag se, at det er finanslovstider, og det undrer mig i grunden lidt, at SF ikke prøver at søge indflydelse på finansloven med et forslag som dette her frem for at fremsætte det. De kender jo i hvert fald finansministerens og regeringens udspil til selve finansloven.

Det er ikke mange uger siden, at alle danske kommuner har afleveret deres budgetter for 1995, og jeg kan godt love forslagsstillerne, at der er blevet arbejdet hårdt i kommunerne på at opfylde den pasningsgaranti, som både blev nævnt af statsministeren i åbningsstalen sidste år, og som nu er gentaget i det regeringsgrundlag, der hedder »Fælles Fremtid«. Vi har alle sammen en interesse i, at kvinderne får mulighed for at være på arbejdsmarkedet, at familierne får mulighed for at passe deres børn, og vi støtter, som socialministeren sagde det, målet og sigtet i dette lovforslag.

Men vi støtter altså ikke midlerne. Vi kan ikke i den nuværende situation gå ud og skaffe så mange poser penge til at dele ud til kommunerne på et tidspunkt, hvor kommunerne til dels har lagt deres budgetter.

Derfor mener vi, at øvelsen må foretages til næste år, eller til næste år igen i de aftaler, der årlig – somme tider flerårlig – bliver indgået mellem regeringen og Kommunernes Landsforening.

Jeg hørte den socialdemokratiske ordfører sige, at antallet af uddannelsespladser til det personale, der skal uddannes til dette her, er i god gænge, og jeg vil bare sige, at Det Radikale Venstre ikke kan støtte det foreliggende forslag.

Bruno Jerup (EL):

Det kommer nok ikke bag på nogen, at Enhedslisten støtter forslaget. Det ligger jo også i de tidligere bemærkninger, jeg har gjort i dag, at vi synes, det er en god idé, at man fastslår lidt mere præcist, at der er visse ting, som man kan kalde retskrav for borgerne, og en af dem er en pasningsgaranti. Vi mener, at man på flere sociale områder burde lave retssikrede krav frem for luftige formuleringer og underhåndsftaler med kommunerne.